

Mál nr. 23/2016**M og
váttryggingafélagið V v/ slysáttryggingar launþega X.****Takmörkun ábyrgðar váttryggingafélags vegna áhættubreytingar, tilkynning til váttryggðs.****Gögn.**

Málskot, móttækið 27.1.2016, ásamt fylgigögnum.

Bréf V, dags. 10.2.2016, ásamt afriti váttryggingaskírteina og endurnýjunarkvittana.

Málsatvik.

Í gögnum málsins kemur fram að M slasaðist í vinnuslysi 1. júlí 2013 og tilkynnti hann tjón sitt til V með tjónstilkynningu dags. 5. mars 2014. Hann hefur krafist bóta úr slysáttryggingu launþega X, sem var í gildi á slysdegi. V hefur viðurkennt bótaskyldu úr þeirri slysáttryggingu en telur að M hafi slasast við aðrar aðstæður en þær sem váttryggingaráhætta félagsins tók til á slysdegi. Í bréfi V dags. 7. mars 2014 er vísað til þess að launþegar í slysáttryggingu launþega X séu tryggðir við skrifstofustörf og leiktjaldasmíði. Í fyrrnefndri tjónstilkynningu M til V kemur hins vegar fram að M hafi slasast við vinnu upp á þaki, við að losa þaknagla. Ekki kemur fram í gögnum málsins að sú vinna hafi tengst leiktjaldagerð eða smíði. V hafnaði bótaskyldu alfarið til að byrja með, með tölvupósti dags. 25. júní 2014 þar sem það taldi ósannað að um vinnuslys hefði verið að ræða. Í janúar 2015 breytti V hins vegar afstöðu sinni og viðurkenndi bótaskyldu en með því að tilkynna um takmörkun ábyrgðar um 70% til M vegna slyssins vegna áhættubreytingar.

M telur að hann eigi rétt á óskertum bótum úr slysáttryggingu launþega og byggir fyrst og fremst á því að V geti ekki borið fyrir sig ákvæði um áhættubreytingu, þar sem V hafi ekki tilkynnt M um það án ástæðulauss dráttar í skilningi 94. gr. laga um váttryggingarsamninga nr. 30/2004. Þar komi fram að sendi V ekki tilkynningu um að það ætli að bera fyrir sig takmörkun á ábyrgð, skv. einhverjum af ákvæðum XIII. kafla laganna, án ástæðulauss dráttar, þá falli réttur félagsins til þess niður, sbr. 2. mgr. 94. gr. laganna. M vísar til þess að upplýsingar hafi borist um atvik málsins til V í mars 2014 en V hafi ekki borið fyrir sig áhættubreytingu skv. ákvæðum laganna fyrr en með bréfi dags. 29. janúar 2015 og sé sá tími ekki án ástæðulauss dráttar í skilningi fyrrnefndrar 2. mgr. 94. gr. sömu laga. Einnig vísar M til þess að upplýsingaskylda félagsins hafi verið vanrækt í skilningi 64. gr. laga um váttryggingarsamning þar sem V hafi ekki veitt X nauðsynlega ráðgjöf um váttryggingarvernd í ljósi starfsemi fyrirtækisins. M vísar til þess að síðarnefnd sjónarmið um upplýsingagjöf V eigi alla vega að hafa áhrif á hversu mikið ábyrgð V getur takmarkast, ef fallist er á þau sjónarmið.

V vísar til þess að í gr. 8.2 í váttryggingarskilmálum slysáttryggingar launþega, sbr. 88. gr. laga um váttryggingarsamninga, sé heimild til þess að lækka ábyrgð félagsins hlutfallslega ef um áhættubreytingu er að ræða á gildistíma váttryggingarsamningsins. V telur að ekki hafi borist fullnægjandi upplýsingar um váttryggingaráhættu fyrr en í janúar 2015 og þá hafi félagið tilkynnt að það myndi bera fyrir sig áhættubreytingu, ekki hafi verið forsendur til þess fyrr en bótaskylda var þá viðurkennd og hafi það verið án ástæðulauss dráttar í skilningi 2. mgr. 94. gr. laga um váttryggingarsamninga. Einnig vísar V því á bug að félagið hafi vanrækt upplýsingaskyldu sína.

Álit.

Í málinu er fyrst og fremst ágreiningur um hvort V hafi „án ástæðulauss dráttar“ tilkynnt M um að það hygðist bera fyrir sig takmörkun á ábyrgð vegna áhættubreytingar í skilningi 88. gr. laga um váttryggingarsamninga og heimildar í gr. 8.2 í váttryggingarskilmálum félagsins. Í gögnum málsins kemur skýrt fram að sú váttryggingaráhætta sem X tryggði með slysáttryggingu launþega voru slys

sem launþegar yrðu fyrir við skrifstofustörf og leiktjaldagerð eða smíði. Ekkert kemur fram í gögnum málsins um að slys M hafi verið við slík störf og telst áhætta við störf hans því hafa verið önnur þegar hann slasaðist heldur en tilkynnt hafði verið um til V. Í ljósi þess að V hefur sýnt fram á að áhætta við þau störf sem M slasaðist við hefði verið nokkuð meiri og iðgjöld váttryggingarinnar hærri, ef tilkynnt hefði verið um áhættubreytinguna, verður fallist á að skilyrði gr. 8.2 í váttryggingarskilmálum séu uppfyllt og V heimilt að takmarka ábyrgð allt að 70%.

Í 94. gr. laga um váttryggingarsamninga er lögð sú skylda á váttryggingarfélag að tilkynna „án ástæðulauss dráttar“ um slíka takmörkun. Það er ágreiningslaust að tjón M var tilkynnt til V í mars 2014 og félagið tilkynnti formlega um ábyrgðartakmörkun á grundvelli áhættubreytingar í lok janúar 2015. Fram í janúar 2015 taldi V hins vegar að tjón M félli utan váttryggingarverndar félagsins. Þó gögn málsins gefi til kynna að það hefði mátt skýra stöðu M m.t.t. váttryggingarverndar með skýrari hætti eftir að tjónstilkynning kom fram, verður ekki séð að V hafi fengið fullnægjandi skýringar á starfsemi X strax þegar tjón M var tilkynnt í mars 2014. Verður því ekki lagt til grundvallar að V hafi getið metið áhrif mögulegrar áhættubreytingar strax þá. Verður hins vegar að telja að í allra fyrsta lagi hafi það getað gerst í lok júní 2014 þegar V fékk afrit af tilkynningu um vinnuslys til Sjúkratrygginga Íslands, þó gögn málsins gefi ekki með skýrum hætti til kynna að þá hafi allar upplýsingar verið komnar fram. Með hliðsjón af því verður sá tími, sem leið fram að lokum janúar 2015, talinn innan tímamarka þeirra sem vísað er til í 94. gr. laga um váttryggingarsamninga, þ.e. „án ástæðulauss dráttar“. Verður heldur ekki talið sannað að V hafi vanrækt upplýsingaskyldu sína í skilningi 64. gr. laga um váttryggingarsamninga.

Niðurstaða.

V er heimilt að takmarka ábyrgð sína úr slysatryggingu launþega sem nemur 70%.

Reykjavík, 15. mars 2016.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Ólafur Lúther Einarsson hdl.

Jón Magnússon hrl.